



ROČNÍK LIX.

V PRAZE, DNE 28. ŘÍJNA 2019.

# Aerovkář

5.  
ČASOPIS  
AERO CAR CLUBU.

**AERO CAR CLUB PRAHA, z.s.**

**v Českém klubu historických vozidel, z.s.**

**Arbesovo náměstí 1029/1, 150 00 Praha 5**



*Speciální číslo*



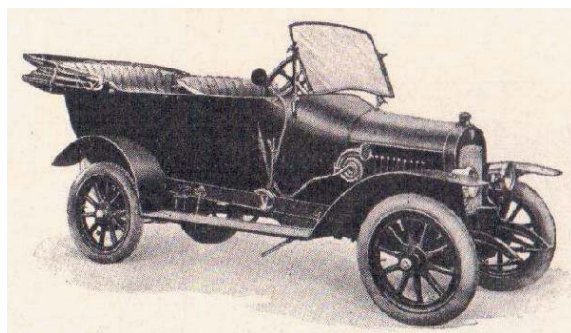
## Vážení aerovkáři,

otevřete speciální číslo našeho časopisu a já si hned na začátku trochu pohraji se slovy. Název Aerovkář dali časopisu do vínku jeho tvůrci, kdo jiný než aerovkáři. To tehdy byli lidé, kteří vlastnili aerovky nebo jim alespoň fandili. Mezi nimi byli i aerováci, jinými slovy zaměstnanci továrny. Vidíte, jak je čeština bohatá? Z mnoha aerováků se stali aerovkáři. Časopis byl ryze zájmovým produktem Aero Car Clubu. Zabýval se klubovými aktivitami, rozebíral techniku aerovek, jejich úspěchy na autosalonech, ale nikdy se nevměšoval do soukromí zakladatele továrny ani do vnitropodnikových záležitostí. My však v současnosti pátráme po všem, co s firmou AERO i s rodinou JUDr. Vladimíra Kabeše souvisí. Jsme rádi, když se objeví nějaký střípek do aeromozaiky dění před sto lety a možná i dříve.

Kde se JUDr. Kabeš, tehdy ještě se svými společníky, inspiroval při hledání názvu právě zakládané letecké továrny? Zdá se, že volba názvu AERO je logická, ale když se vžijeme do válečné a poválečné doby před sto lety, tak slovo aero asi nebylo běžným názvem pro letadlo. Tehdy se říkalo pro nás trochu archaicky létadlo. Pan doktor byl vzdělaný člověk, tak se mohl inspirovat latinským názvem pro vzduch – aër.

Možná nebudete věřit, ale Prahou se již od roku 1912 proháněly automobily s názvem Aero. Víme o nich jen to, že je vyráběla firma Paleček & Co. v Karlíně. (Karlín byl tehdy ještě samostatným městem.) Pamatuji si, že jsme o těchto „aerovkách“ kdysi v klubu s někým mluvili, ale vše skončilo pro naprostý nedostatek dalších informací. Firma Paleček & Co. je připomenuta v knize Encyklopedie automobilů, vydané v r. 2018. Tam se o ní ještě dozvídáme, že se po Velké válce přeorientovala na výrobu automobilového příslušenství.

Mladý pan doktor a jeho krásná žena si mohli při procházkách Prahou všimnout těchto aut. On se jistě o automobily zajímal. Mohli je vidat i po Velké válce, vždyť dvě „aerovky“ byly v Praze registrovány ještě v roce 1924. Tyhle „třetíhorní aerovky“ mohly vypadat tak jako na ilustračním fotu. Firma Paleček & Co. samozřejmě neměla s firmou AERO nic společného. Ale název AERO si pan doktor mohl vtisknout do paměti.



*Ilustrační foto*

Vím, zavání to trochu konspirační teorií, ale proč by to tak nemohlo být? Pohádka je to romantická. – JK –



1919



2019

2

1929



2019

## *Jak se rodila oslava 100. výročí založení firmy AERO.*



*JUDr. Vladimír Kabeš st.*

Je podzim 2017 a já s Jirkou Zítkem se bavíme o různých aktivitách a jeho aerovkách. V záplavě různých důležitých věcí se okrajově zmiňuji o 100. výročí založení továrny AERO. Jirka můj nápad o uspořádání oslav okomentoval „a proč ne“ a dodal „bude to hodně práce, ale jdu s tebou do toho“. Tím se odstartoval skoro dvouletý kolotoč, který měl skončit v září 2019.

Ono se řekne oslava 100 let, ale ve dvou to asi nepůjde, a tak jsme oslovili archiváře klubu Jardu Dufka a znalce zvuku a obrazu Honzu Wagnera. Poprosil jsem o účast i Pepíka Kňourka, který má dobrý nadhled a taky má zkušenosti s pořádáním aero akcí. Pepa se omluvil s tím, že má dost starostí s časopisem, který mimochodem připravuje neuvěřitelných 33 let a pokud budeme chtít, tak vyrobí se svým zetěm Richardem návrh na plaketu k 38. Europatreffen, která poslouží zároveň jako předloha pro výrobu startovních čísel. Bereme všemi deseti. I taková pomoc je významná. Tak ... jsme čtyři, jako čtyři mušketýři. Naše odhodlání pro věc je značné a od samého začátku je nám jasné, že musíme udělat maximum pro účastníky. Nápadů máme na několik oslav, ale ty se postupně rozplývají, když zjišťujeme ceny různých věcí a služeb.

Naše plánování začíná počtem vozů a já věřím, že aerovkáři si takovou událost nenechají ujít, a proto navrhuji počet 150 vozů a počítáme-li s dvoučlennou posádkou, tak je to minimálně 300 lidí a už máme první problém. Kam je posadíme, kde jim můžeme něco promítnout a jak to bude s jídlem? Hledáme dost velké prostory a já jsem se zastavil v hotelu Duo na Proseku, kde jsem si domluvil prohlídku sálů s kolegy. Vypadalo to slibně, hotel je dost veliký a našemu požadavku by vyhovoval.

Jirka Zítek se zmínil o kontaktu do Leteckého muzea Kbely a hned jsme ho zaúkolovali, ať zjistí možnosti uspořádání celé akce v prostorách muzea. Je únor 2018 a jednání s leteckým muzeem jde na výbornou. Představitelé Vojenského historického ústavu a Leteckého muzea touto akcí byli nadšeni, zejména propagací zrekonstruovaného původního hangáru továrny AERO. Rekonstrukce se jim i díky Norským fondům mimořádně povedla, hangár svítí novotou a je překrásný. Jednat s lidmi jako je pan Khol, ředitel Leteckého muzea Kbely, je sen. Je to člověk, který nehledá problémy, ale snaží se v každé situaci najít to nejlepší řešení. Jednání s ním byla veliká pohoda.

Kluci začínají shromažďovat materiály a různé postřehy, co a jak by se mělo udělat a zařídit. Schůzka v hotelu dopadla také skvěle a nám se zdá, že aerovkářský bůh je nám velice nakloněn, a dokonce nám i fandí.



5. 9. – 9. 9. 2019, Letecké muzeum Kbely – areál STARÁ AEROVKA



Já jsem zpracoval návrh na pamětní medaili, předložil jsem ji klukům i s cenovou nabídkou, tím jsem odstartoval diskusi ohledně startovního. Část týmu tvrdila, že to nesmí být drahé a druhá, že si to musíme všechno

1919



2019

3

1929



2019



Návrh pamětní medaile



Ratměřický zámek

zaplatit sami a tak to drahé bude. Samozřejmě jsme všichni doufali ve finanční podporu továrny AERO Vodochody, ale o tom až později. Teď jsme na začátku, plní síly a optimismu. Vždyť hotel, Letecké muzeum a medaile jsou na jedničku, tak jaký problém.

Karel Jičínský nám poskytl potřebné materiály o rodině Kabešů, které nám ochotně doplnila paní Marianna Kabešová. Musím přiznat, že jedna z variant pátečního programu byla návštěva rodinného sídla Kabešů v Ratměřicích. Tuto variantu jsme po zralé úvaze zavrhlí z důvodu silného provozu směrem na Benešov. Ratměřice však nezůstaly bez povšimnutí a v květnu 2019 byla uspořádána hvězdicová jízda do Ratměřic, které se zúčastnila i paní Marianna Kabešová.

V květnu nám hotel Duo připravil cenovou nabídku, kterou jsme pečlivě zkontrolovali a s malou úpravou odsouhlasili. Zde si prosím povšimněte, že se píše rok 2018. Zatím máme dost času, je květen, všechno klope jak na drátkách, do dne D zbývá 15 měsíců. Žádný stres. To přeci není normální, něco se musí pokazit.

AERO Vodochody nám přislíbilo finanční podporu a projevíli zájem použít námi navrženou medaili s obměnou jedné strany pro svoji akci oslav 100 let založení továrny. Při jednání jsme byli požádáni o přistavení několika aerovek na jejich oslavy 100 let. S nadšením souhlasíme a odcházíme ze schůzky s blaženým úsměvem. Vždyť kdo jiný nás má vzít pod svoje ochranná křídla než továrna AERO.

Ještě ten den telefonuji panu Benešovi do mincovny v Jablonci nad Nisou, že medailí bude asi více, ale s různými motivy. Souhlasí a nevidí v tom žádný problém. Zatím jsme teprve ve fázi vyjednávání a vše si upřesníme koncem roku.



Blíží se čas dovolených a prázdnin, teplo, voda a samá pozitivita. Abychom se posunuli dále ve věci hotelu Duo, tak jsme si domluvili schůzku s manažerem, který připravoval cenovou nabídku. No a první problém je tady. Dotyčný již v hotelu nepracuje a termín zarezervoval dvěma společnostem. Byli jsme tam čtyři, a tak převaha argumentů zvítězila. S novou manažerkou Jirka Zítek, jako statutární zástupce ACC Praha, podepsal dne 7. srpna 2018 Skupinovou / Konferenční rezervační smlouvu na dny 5.9. až 9.9.2019. Součástí smlouvy byl i platební kalendář čtyř splátek záloh, kdy první splátka byla při podpisu smlouvy, poslední 15 dnů před zahájením akce. Všichni víme, že roční rozpočet ACC Praha není přebytkový, a tak nezbylo než sáhnout do „vlastních zdrojů“ a doufat, že další splátky již budeme moci hradit ze startovního, které pošlou zodpovědní aerovkáři. První věc, to je ubytování a sál, máme jistou a teď další.

Plán průběhu akce dostává hrubé obrysy. Stále se snažíme sehnat sponzory, ale zatím pouze AERO Vodochody je nám nakloněno příslibem stále nedefinované účasti. Nevadí, lidé si musí z akce odnést maximum zážitků. Všichni hýříme nápady, a zapisujeme si je. A potom je zase škrtneme.

Od počátku je mi jasné, že trasa povede po stopách továrny AERO, jenom jsme s organizačním výborem z taktických důvodů zamítli jízdu do centra k bývalé prodejně Aero na Poříčí. Body průjezdu jsou dané



a s vymyšlením a projednáním trasy byl pověřen Honza Wagner, který se ujal i ozvučení sálu a promítání filmů.

Tomáš Vopat nám vytvořil logo akce a přihlašovací portál, který jsme ladili až do ledna 2019. Všechno se začíná nějak rychle přibližovat. Musíme dát široké aerovkářské veřejnosti na vědomí, že vůbec nějaká akce bude.



*První dílna firmy AERO v Bubenci*



*Výrobní hala ve Vysočanech*

Zastávky na trase po stopách továrny AERO, která během své působnosti několikrát změnila adresu, již máme jasné. Nyní musíme všem, kterých se to týká, oznámit tu veselou novinu, že budou moci přivítat asi 150 vozů Aero. Komu se to dneska podaří? Těmi šťastnými byli zaměstnanci staré čistírny odpadních vod v Bubenci. Mimochodem čistírna byla dostavěna v roce 1906, a tak je o trochu starší než naše AEROVKA. První adresa firmy byla v Papírenské ulici vedle staré čistírny odpadních vod. Zde firma AERO začala psát svoji bohatou historii. Je pravdou, že v počátcích pouze opravovali letadla jiných výrobců, ale to se mělo záhy změnit. Prohlídku čistírny jsem zvolil záměrně, protože to byl soused firmy a je to nádherná technická památka, kterou by byla škoda nevidět. Jsou zde také původní funkční parní stroje a já jsem domluvil, že nám je předvedou v chodu. Další zastávky budou navazovat tak, abychom se s aerovkami nemotali po Praze. Dalšími, kterým jsme chtěli udělat radost, byli zaměstnanci krásně zrenovované budovy, ve které Aerovka měla servis vozů Aero. Nyní tato překrásná budova v Šaldově ulici v Karlíně nese vznešený název AEROHOUSE. Vstup do prostor bývalého servisu se nepodařilo vyjednat přesto, že Jirka Zítek má kontakt na majitele a na jejich žádost se zúčastnil s jeho aerovkou při otevírání AEROHOUSE. No nic, taková je doba. „Co tady chceš lidem nabídnout“ zněla otázka mých kolegů. Jednou jsme to pojali jako výlet po stopách továrny AERO, tak něco vymyslíme. Nápad na sebe nenechal dlouho čekat. Vyfotíme se před bývalým servisem AERO. Vždyť kdy a komu se podaří se vyfotit před budovou, kde jinak parkují desítky aut? Další na naší poznávací trase byla továrna firmy AERO ve Vysočanech. Budova kanceláří a výroby automobilů byla citlivě opravena, avšak hala, která sloužila k výrobě částí letadel, je v žalostném stavu a bude se bourat. Přijeli jsme na poslední chvíli. Fotografie před budovou, kde asi smontovali mého čtyřkolého miláčka, jistě stojí za kus cesty Prahou. Pelotonem aerovek se nesla hláška „stojíte před porodnicí aerovek“. No a šup zpátky do Kbel do muzea AERO.

Tak to by byla trasa. Co dál? Byli jsme si dobře vědomi toho, že dostat někam 250 – 300 lidí není legrace a setkání má být od čtvrtek do neděle. „Vezmeme je do muzea“ byl jeden z nápadů. „Do kterého?“ No přece do Technického muzea na Letné. Přes mé kontakty v Národním technickém muzeu jsem oslovil pana Mgr. Arnošta Nezmeškala, ředitele muzea dopravy, a nastínil jsem mu zamýšlenou akci. Pan Nezmeškal mi přislíbil, že celou věc projedná s ředitelem NTM panem Mgr. Karlem Ksandrem. Tak, a jeden den je zaplněn. Ještě aby to posvětil pan ředitel NTM. Budeme doufat.

Plán byl zhruba hotový. V pátek bude prohlídka Leteckého muzea Kbely a pojedede se do NTM, v sobotu se pojedede po stopách továrny AERO a v neděli pojedeme do AERO Vodochody. K tomu zařídit nějaký večerní program s jídlem. Všechno vypadalo růžově. Program máme, nyní ho dopilovat a doleštit k dokonalosti.

Je na čase začít se zabývat cenovou rozvahou celé akce. Jirka Zítek vytáhnul podklady z Harrachova, abychom se mohli odpíchnout. Je mi jasné, že jde o oslavu sta let, a tak by bylo vhodné, aby účastníci dostali něco na památku. Mám nápad! USB s logem ACC. Tak jsem dostal za úkol, zjistit možnosti a cenu. Jarda Dufek přišel s nápadem oslovit starostku Odolena Vody, která je jeho bývalá spolupracovnice. Jasně, nikoho neodmítáme, každý kontakt se může jednou hodit.

Je listopad a my jsme v euforii zapomněli dát Pepovi Kňourkovi podklady do Aerovkáře č. 4. Tak jsme nevychytali příležitost propagace akce. Další číslo bude až v květnu a to už bude po uzávěrce. Nevadí, máme přece webové stránky a kamarádům, včetně zahraničních, pošleme pozvání elektronicky. Logo akce už máme a Jirka Zítek vytvořil pozvánku. Přiznám se, měli jsme trochu strach, vždyť jsme ještě pořádně nedomluvili NTM, AERO Vodochody a další věci. Máme Letecké muzeum, domluvený catering, medaili a plaketu Europatreffen.



Čas letí a je tu Mikuláš. Všichni vyzvídají, co a jak bude. Nemůžeme zklamat. Je v tom spousta času a peněz. Musíme přidat, leden je za dveřmi a potřebujeme přesný rozpočet. Teď teprve začíná ta správná jízda. Domluvil jsem schůzku v AERO Vodochody, i zde došlo k personálním změnám. Nás dostal na starost pan Tobiáš Tvrdík, který věděl o nějaké akci, ale jinak nic. Znovu vše vysvětlujeme a zdá se, že se nic nemění. Další schůzka bude začátkem ledna ihned, jak celou věc projedná s vedením podniku. NTM zatím mlčí, pan ředitel je mimo ČR. Prý začátkem ledna bude pan ředitel celou věc řešit.

Kluci začínají propadat panice a já je uklidňuji, že všechno dobře dopadne. Zatím po těch jednáních jsem tomu však ani já sám moc nevěřil. Ale slibem nezarmoutíš, tak budiž. A klid, budou Vánoce, svátky klidu. Po Mikuláši bylo jasné, že sponzory nemáme. Po jednání s panem Tvrdíkem to také nevypadalo na nějaký velký dar. Prý se jim nedaří prodávat nová letadla s označením NG.

Po všech těchto informacích je nutnost spočítat startovné bez ohledu na sponzory, kteří se mimochodem nějak nehrnuli. Po delší debatě se shodujeme, že se finančně budou podílet i pořadatelé. Peníze prostě nejsou. Kromě nakupování dáreků musíme řešit finální podobu přihlašovacího portálu. Pořád se nám něco nelíbí. Chceme, aby to bylo srozumitelné a jasné všem. Pilně pracujeme na rozpočtu, kdy Jirka Zítek hledá všechna dostupná data z předchozích akcí. Jedna dobrá zpráva přeci přišla. Paní starostka Odolena Vody prosadila sponzorský dar v podobě krásných tašek a startovních čísel. Jsme velice rádi za takovou pomoc. Pokoušíme se urgovat schůzku s ředitelem NTM. Marně, až do konce ledna je obsazeno. Sdělují tuto skutečnost klukům a hned máme první problém s výší startovného. „A to budou chtít vstupné?“ je první logická otázka Jardy Dufka. Nevím, mám přislíbeno, že ne, ale musíme počkat, co řekne pan ředitel.

Vánoce jsou svátky klidu, ale ten my nemáme. Nový, tak očekávaný rok 2019 je tu a už za devět měsíců to vypukne. Rozpočet dostal konečnou podobu. Trochu riskujeme, ale nedá se nic dělat. Přihlašovací portál běží ve zkušebním režimu a zatím nevykazuje žádné chyby. Zkoušku provádějí i lidé, kteří vůbec netuší, jak se přihlásit. Jejich poznatky ihned tlumočíme Tomášovi Vopatovi, který vše potřebné opraví. Vždyť koho by napadlo, že se dá podle vyhledavače spustit přihlašovací portál v daném jazyce?

Tak, a den „D“ je tady, 10.1.2019 a první přihlášený je zaregistrovaný. Jako první to stihnul JarDA Dufek, který si vybral číslo mince 30. Pak jej následujeme my. Výběr čísla mince byl náš záměr, aby si každý účastník mohl vybrat číslo dle libosti. Také jsme doufali, že tato možnost bude lidi motivovat k co nejrychlejšímu přihlášení. Celá číselná řada byla k dispozici kromě čísel 1 – 13, které byly pro VIP hosty. Od toho dne všichni sledujeme stav a počet přihlášených. Pan Beneš z mincovny volal, že zadává výrobu sádrových vzorů pro výrobu raznic. Jsou lidé, kteří drží slovo a pro které je stisk ruky víc než stostránková smlouva. Takových lidí je čím dál méně. Škoda, to by se to podnikalo. Je konec ledna a máme 25 účastníků. Probíhá jednání ohledně dopravy účastníků po celou dobu akce. Máme štěstí, že všichni jsou ochotni počkat až na konečný počet lidí, který budeme vědět až 31.5.2019.

V mojí kanceláři se začínají hromadit věci ke 100 letům. Rád bych napsal něco o pamětní medaili, kterou vám popíši v samostatné kapitole. Jak bude medaile vypadat jsem samozřejmě věděl, protože vlastním originál medaile, kterou dostávali věrní zaměstnanci za svoji loajalitu k firmě. Tím je dána jedna strana mince a u druhé strany jsem váhal mezi portrétem pana doktora Kabeše a vozem Aero. Když tam dám auto, budou dohady, proč je tam malá aerovka, když já mám velkou a opačně. Proto vyhrál pan doktor Kabeš, který je zakladatel firmy. U portrétu pana doktora mělo být i pořadové číslo mince, ale pan Beneš mi vysvětlil, že bude hezčí vyrazit číslo na hřbet mince.



Neusínáme na vavřínech. Je spousta věcí, které se musí ještě vyřídit. Já komunikuji s firmou USB media, která nám vyrobí USB s logem ACC a letopočtem na druhé straně. Paní provozní nám přislíbila, že pošlou vzorek a potom, pokud se nám bude líbit, nám vyrobí požadované množství. Blíží se konec ledna a v Jablonecké mincovně pracují na doladění sádrových předloh. Poté nám pošlou fotografie k připomínkám. Já pevně doufám, že nebudou muset provádět žádné změny.



Scházíme se s kluky častěji než v minulém roce a každý referuje, jak pokročila jeho sekce příprav. Napadá mě inzerce v Motor Journalu u Karla Kupky. Beru telefon a volám Karlovi, jaké jsou možnosti. Po dlouhém telefonátu jsme se shodli na krátkém článku s logem akce. Karel slíbil, že něco vymyslí a slovo dodržel. V půlce března jsem dostal fotografie sádrových předloh medaile a všem ta krása vyrazila dech. Neváhal jsem a přeposlal jsem fotografie Karlovi Kupkovi, který mi obratem

volal a pochválil nápad i vzhled. Příjemně nás překvapil, když jsme viděli v Motor Journalu fotografie s krátkým popisem. Po právu mu za tento počin patří veliké díky.

Startovní listina se pomalu zaplňuje a čísla medailí ubývají. Honzovi Wagnerovi nastal problém s průjezdem do staré čistírny odpadních vod. Musí oslovit vedení nové čistírny odpadních vod a nikdo neví, jak se k tomu vedení postaví. Jde o čistírnu, takže to není tak jednoduché. Aby toho neměl málo, začal vyřizovat povolení průjezdu Prahou a zábor ulice v Karlíně. Jarda Dufek shromažďuje materiály k výstavě v hangáru.



*Pan ředitel Khol (uprostřed) s pány Wagnerem a Zítkem*

Je tu konec dubna. Jirka Zítek zaplatil další zálohu v hotelu Duo, tentokrát již z vybraného startovního a zároveň nám poslal pozvánku na zahájení 51. sezóny Leteckého muzea Kbely. Samozřejmě tam musíme jet s aerovkami. Jak jsme slíbili, tak jsme udělali. Panu řediteli Kholovi jsme přivezli tři krásné aerovky. Návštěvníci si je se zájmem fotografovali a vyzvídali na majitelích informace o vozech. Akce se dokonce zúčastnila i bývalá ministryně obrany paní ing. Karla Šlechtová a bylo nám ctí ji povozit aerovkou.

Startovní listina se přestává plnit, je přihlášeno pouze 80 vozů. Za těchto podmínek budeme muset celou akci zrušit. Holt poplatíme sankce, vrátíme startovné a bude. Kalkulace je na 120 vozů. Všichni nás uklidňují, ale oni v tom nemají peníze a spousta času, ale ten vem čert. Obvolávám kamarády aerovkáře, které znám a zatím se nepřihlásili. Jejich odpověď mne šokovala. „Dost času“. A tak každému trpělivě vysvětluji, že je konec dubna a končí přihlášky. V červnu se nedá přihlásit, a když nebude dost přihlášených, tak se setkání ruší. Jirka Zítek rozesílá emaily a telefon nedá z ruky. Všichni to vidíme černě. Někteří z aerovkářů po telefonu sdělují, „že je to moc drahé, že na to nemají peníze“. **Jasně, proč se přihlásit letos když napřesrok to pro ně bude s velikou slevou. ?**

Aero Vodochody nám nic nedá, protože neprodávají. Umožní nám vstup do areálu a tvrdí, že to bude také něco stát. Tak a tímto se rozplynul i sen o jakémkoliv sponzorském daru od firmy, která byla založena před 100 lety. Trochu ostuda ne? Vše je jenom v režii účastníků.

8.5.2019 se uskutečnila jízda aerovkářů do rodinného sídla rodiny Kabešů v Ratměřicích. Jde o malebný zámeček, který v současnosti slouží jako hotel. Účastníky potěšila svojí přítomností vnučka zakladatele továrny paní Marianna Kabešová. Počasí vyšlo na výbornou a šlo o příjemné předkolo oslav založení továrny. Paní Kabešová prozradila, že se na září moc těší a určitě přijede s celou rodinou včetně sestry.

Přihlašovací portál jsme nechali spuštěný ještě 14 dní v květnu, co kdyby si to někdo rozmyslel. Nějací opozdilci se samozřejmě našli, ale to hlavní, počet pokojů v hotelu Duo jsme měli kompletní. Sjednal jsem schůzku v hotelu Duo na upřesnění všech detailů.





Účastníci výletu do Ratměřic

Všem spadl kámen ze srdce, protože výsledný počet vozů je 118. Tato skutečnost nás velice překvapila a zároveň i potěšila. Tak a můžeme tu káru strkat dál.

Jirka Zítek zpracovává všechna data od účastníků do tabulek a chrlí jednu tabulku za druhou. Za den stihne vytvořit i dvě s odkazem, že ta první už neplatí. Důležité jsou počty osob z důvodu upřesnění vstupů, jídel a noclehů. Schůzka s NTM se pořád neuskutečnila. Telefonicky prověřuji, zda pan ředitel dostal podklady o akci a sekretářka mě ujistila, že to probere s panem ředitelem. Za tři dny opravdu přišel email se dvěma termíny schůzky. Potvrdili jsme termín 3.6.2019. Na jednání s panem ředitelem Mgr. Karlem Ksandrem jsme se vydali já a Jirka Zítek. K našemu překvapení nás pan ředitel podpořil ve všech bodech, které jsme projednávali.

Je konec školního roku a všichni se těší někam na dovolenou. Dostali jsme od Aero IG nabídku, že zajistí výrobu plaket k 38. Europatreffen. Výrobce těchto plaket byl tak solidní, že vyrobil jednu plaketu jako vzor a zaslal nám ji ke schválení. Je nádherná jako všechny předešlé, které Aero IG zajišťoval. Motiv se Pepovi Kňourkovi povedl a patří mu za to veliké díky.

Už jenom měsíc a je to tady. Plánujeme poslední schůzky se všemi, kteří mají co do činění s naší akcí. Pan Tobiáš Tvrdlík nás na další schůzce ujistil, že sponzoring od AERO Vodochody opravdu žádný nebude. Je potřeba předat ochraně objektu jmenný seznam účastníků s číslem občanského průkazu nebo cestovního pasu. Dále nás informoval o jejich statutu zbrojovky, kde se nesmí pořizovat žádný obrazový záznam. Slib, že nikdo nebude fotografovat a natáčet, mu stačil. Smutně odcházíme z Aera, vždyť Letecké muzeum se k nám chová lépe než mateřská firma. To je asi dobou, protože dříve byli vstřícnější.

Pořád dokola probíráme s kluky všechny detaily akce. Stokrát to můžete probírat a vždy vám něco uteče, to si pište. Snažíme se tuto skutečnost eliminovat na minimum. Již minulý rok jsme kontaktovali různé sběratele se zajímavými exempláři z dílen továrny AERO. Nyní byl ten správný čas se připomenout a domluvit podrobnosti. Věci ke 100 letům se začínají hromadit v mé dílně. Od propisek, propagačních materiálů po materiály do muzea. Honza Wagner má problém s Magistrátem hl. m. Prahy, který se 3 měsíce vyjadřoval k povolení naší akce a po 3 měsících byl opět na začátku. Standardní situace. Kdo se má k povolení akce vyjádřit. Městská část nebo Magistrát. Ale co naplat, povolení být musí, a tak jsme usoudili, že bude stačit pouze povolení Prahy 8, kde bude zábor pro parkoviště. Ostatním jsme pouze oznámili průběh akce. Valí se na nás faktury ze všech stran a Jirka Zítek statečně





platí.

Jarda Dufek začal tisknout a laminovat vizitky a připravovat další materiály. Každý z nás má svůj úsek na trati. Jarda Dufek parkoviště u čistírny, Honza Wagner focení u AeroHousu a před budovou továrny ve Vysočanech, já muzeum ve Kbelích a na Jirku Zítka nic nezbylo. Je direktor a účetní.

A je tu srpen. Už jenom měsíc a uvidíme se se všemi aerovkáři, kteří nám věří. Scházíme se každý týden a každý trochu zanedbává pracovní povinnosti. Ale co, 100 let je jenom jednou.

Vodochody urgují seznam účastníků srazu z důvodu vstupu do areálu a upřesnění počtu návštěvníků. Jarda Dufek píše emaily přihlášeným s žádostí o dodání chybějících fotografií aerovek k vytvoření pamětní startovní listiny. Všichni makáme na 150%. Den „D“ se nezadržitelně blíží. Já zajišťuji potřebné věci pro vyznačení trasy a označení pořadatelů. Měříme parkoviště a skládáme auta virtuálně na plochu, kterou nám muzeum zapůjčilo. Bude nás hodně.

Mincovna nám dala termín vyražení první mince na 29.8. v 10 hodin. Moc se těšíme, vždyť kdy se nám podaří vyrazit pamětní medaili?

Je čtvrtek 29.8. ráno a rada starších se sešla k odjezdu do Jablonce nad Nisou. Kluci se moc těší do mincovny, protože jsem s panem Benešem domluvil, že Jirka Zítek, jako předseda ACC Praha vyrazí archivní medaili pro ACC Praha a byla nám slíbená i malá exkurze po mincovně.



*Jiří Zítek razí první medaili*



*Pečlivá kontrola medaile*



*Medaile s certifikátem pravosti*

Návštěva mincovny, ve které nám razili pamětní medaile, byla nezapomenutelný zážitek. Nevelká mincovna v Jablonci nad Nisou. Bezpečnostní opatření jako někde na letišti. Zkontrolují vás skenerem a všechno kovové musíte nechat na stole, hlavně kovové mince. Potom vás pustí do provozu. Na dvou velikých lisech razí pamětní medaile a na dvou menších strojích razí kovové peníze. V den naší návštěvy bohužel razili jednorozetky. Padesátky by byly lepší. U každého stroje byla přepravka plná korun. Zajímalo mě, co ta bedna váží a kolik v ní je korun. Vážila metrů a byl v ní milion, bohužel ale v korunových mincích. Potom jsme šli k lisu, který razil naše pamětní medaile. Byla to úplná alchymie. Očistit pečlivě raznici, položit stříbrné kolečko a spustit stroj. Jelikož stříbro je tvrdší než kov, ze kterého se razí peníze, tak lis musel na medaili dopadnout 12x. Po vyjmutí z lisu paní, která jej obsluhuje, medaili pečlivě zkontrolovala pod lupou a odložila do krabičky. Docela věda a jde to pomalu. Medaile je krásná. Je z čistého stříbra a bude jich vyraženo jen tolik, kolik bude účastníků. Ne více. Jirka Zítek se statečně postavil k lisu a razil a razil, až medaili vyrazil. Medaile pro ACC Praha se povedla. Ještě jednou děkujeme panu Benešovi a odjíždíme s dobrým pocitem, že tento úkol díky obětavosti pana Beneše klapne. Ještě jednou děkujeme panu Benešovi. Komu se podaří dostat do mincovny až ke strojům?

Honza Wagner dodal poslední podklady úředníkům ohledně záboru a v brzké době si půjde pro jejich požehnání k akci. Jirka Zítek doplatil poslední faktury a už nám zbývá pouze hotel. Ale tam musíme dojít osobně, abychom se ujistili, že bude všechno tak, jak jsme se domluvili.

Starost o jezdce byla veliká a nechtěli jsme, aby se někdo ztratil. Já začal malovat směrovky na sobotní trasu Prahou. Veliké bleděmodré tabule s nápisem AERO a velkou šipkou kam odbočit. Itinerář jízdy Prahou byl díky Honzovi Wagnerovi hotov a tak jsme malovali bleděmodré cedule s černou šipkou. Do přivítání prvního účastníka zbývá 7 dní. Pan Beneš se zaručil, že medaile budou včas a že je osobně dopraví do Prahy ihned, jak budou

1919



2019

9

1929



2019



vyraženy. My neustále řešíme provozní věci a protože máme strach z neúspěchu, nenecháváme nic náhodě. Poslední schůzka v hotelu proběhla bez problémů a vše nasvědčovalo zdárnému průběhu akce.

Je úterý 3.9. Já, táta (Michal Fiala senior) a Jarda Dufek jedeme malovat parkoviště do Kbelského muzea. Bohužel jsme netušili, že to bude trvat tak dlouho. Začali jsme v 17 hodin a skončili jsme před půlnocí. Za svítu světla auta jsme lezli po zemi a malovali čáry a startovní čísla. Sláva, parkoviště máme hotové. Domalováváme modré cedule AERO a ještě jednou kontrolujeme itinerář, zda jsme nevynechali nějakou odbočku.



Průběžně se instaluje výstava v hangárech, kam Jarda Dufek sváží zapůjčené exponáty a instaluje vitríny v hangáru Stará aerovka. Je středa večer a my zavíráme vrata hangárů se slovy „vše, co jsme mohli, jsme udělali a teď se děj vůle Boží...“. Velký dík patří panu Miroslavu Kholovi, který nám poskytnul i potřebné zázemí pro pořadatele a pomohl, když něco nebylo. Zkrátka bez pomoci Leteckého muzea nevím, jak by to dopadlo. Veliký problém byl zajistit parkování aerovek a doprovodných vozů a přívěsů. Celý problém jako mávnutím kouzelného proutku vyřešil pan Khol. „Jaký problém, budete parkovat na ploše před a za hangáry ve Kbelích“! Paráda. Uzavřený areál s ostrahou. Kde to seženete?

A je tady čtvrtek 5.9. ráno a všichni pořadatelé jsou ve Kbelích a očekávají první účastníky. Ondra Nachtigall ráno přinesl nádherné itineráře. Je pravda, že 5 minut po 12, ale výsledek stál za to.

První účastník dorazil a následuje další, ale dobře víme, že hlavní nápor přijde odpoledne a v podvečer. Půvabné dámy v doprovodu překladatele pro kolegy z Německa hravě a s úsměvem odbavují jednu posádku za druhou, a ani se netvoří fronta. Jde jim to od ruky jedna báseň. Každá posádka musí dostat tašku, ve které jsou upomínkové předměty, visačka se jménem, klíčenka a jiné potřebné věci. A hlavně musí dostat startovní číslo a ten překrásný itinerář.

Je krásné pozorovat tvořící se hloučky lidí, kteří mají stejnou vášeň a zasvěceně debatují nad otevřenou kapotou, nebo lahvičkou, s takovými malými skleničkami... Asi s palivem budoucnosti. Blíží se večer a hlavní nápor je asi za námi. Jirka Zítek velí „končíme, zítra je taky den“. Stejně ještě někdo přijede ráno.

Na letošním srazu pochybujeme, že Bůh je Aerovkář. Nikde ani kousek sluníčka, ale hlavní je, že nepřší.

Je pátek a oslavy 100 let začínají oficiálně v 10 hodin přivítáním účastníků před hangáry AERO v Leteckém muzeu Kbely. K účastníkům promluvil Jiří Zítek jako předseda ACC Praha a ředitel setkání a pan Miroslav Khol za Letecké muzeum Kbely. O překlad se postaral Jiří Šlesinger. Potom si účastníci mohli prohlédnout celou expozici Leteckého muzea.

1919



2019

10

1929



2019



*Pánové Miroslav Khol, Jiří Šlesinger a Jiří Zítek*



*Z expozice leteckého muzea*

Po chutném obědě se všichni přesunuli přistavenými autobusy do Národního technického muzea v Praze na Letné. Za NTM nás přivítal pan Petr Kožíšek. NTM nám připravilo velice pěknou a zajímavou expozici ke 100 letům založení továrny AERO. Velice chválíme skutečnost, že NTM nechalo přivést z depozitu exponáty týkající se továrny AERO. Ke stálé expozici, kde samozřejmě nechybí vozy AERO, vystavili vůz AERO Rekord v původním stavu a agregát vozu AERO 50, který byl postaven k výstavním účelům tak, aby byly vidět všechny pohyblivé součástky.



*Pan Petr Kožíšek (vpravo) přivítal účastníky akce*

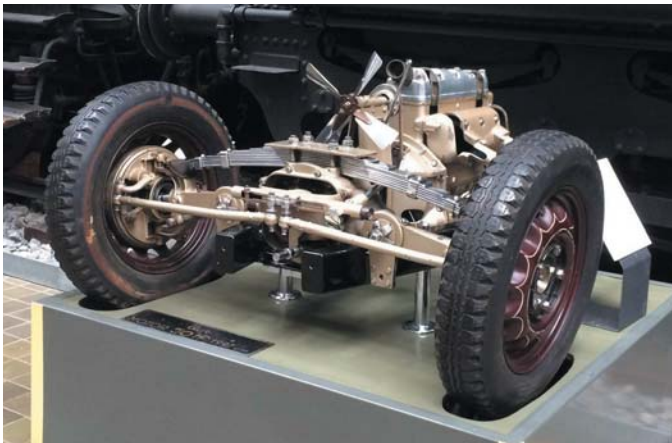


*Aero 50 kabriolet prezidenta Beneše*



*AERO Rekord*





*Agregát AERO 50*

Po ukončení prohlídky NTM odvezly autobusy účastníky zpět do Kbel. Musíme se dát do gala, protože nás čeká slavnostní večer v hotelu Duo, který začíná v 19 hodin. Po výborné večeři přichází na řadu ta velická sláva. Jirka Zítek, jako předseda ACC Praha a ředitel setkání se ujal moderování celého večera a přivítal účastníky a vzácné hosty. Potom předal slovo předsedovi Aero IG, Michaelu Strauchovi, který pronesl krátkou řeč. Dále přivítal



*Legionář, T.G. Masaryk, důstojník ČS armády a v jejich společnosti paní Marianna Kabešová a Jiří Zítek*



*M. Strauch, J. Šlesinger a J. Zítek*

zástupce Leteckého muzea Kbely, kteří přišli v přestrojení za T.G. Masaryka, důstojníka prvorepublikové armády ČSR a příslušníka českého legionářského vojska. To oni potom předávali pamětní medaile účastníkům. Nyní již Jirka Zítek nebyl na podiu sám a mohl k sobě pozvat dva velice vzácné hosty, kterými byly vnučky zakladatele továrny AERO pana JUDr. Vladimíra Kabeše, paní Marianne Kabes - Crane a paní Alexandra Kabes. Obě dámy dostaly pamětní medaile s pořadovými čísly 1 a 2 a krásnou knihu od Leteckého muzea Kbely. Poté zůstala paní Marianna na pódiu a poblahopřála každému účastníkovi, který obdržel pamětní medaili. Dalším vzácným hostem byl pan Pavel Turek, syn slavného závodníka Bohumila Turka, který proslavil sebe a továrnu AERO neobyčejným sportovním a propagačním výkonem známým jako 30.000 km Bohumila Turka. Pavel svého tatínka podobou nezapře, jak je patrné z dobových fotografií. Dalším vzácným hostem byl pan Petr Kožíšek, který zastupoval NTM Praha a krátce poděkoval a pochválil celou akci. Pak následoval pan Tomáš Vališ za časopis Motor Journal, který nám pomohl s prezentací akce. A posledním VIP hostem byla zástupkyně Federace klubů historických vozidel ing. Bára Horáková, která předala Jiřímu Zítkovi pamětní cenu pro pořadatele setkání. Bohužel





*Paní Marianna a Alexandra Kabeš*



*Pamětní medaili přebírá pan Pavel Turek*



*Pan Petr Kožíšek*



*Pan Tomáš Vališ*

zástupce AERO Vodochovy se omluvil a nebyl to jediný VIP host, který tak učinil. Nepřišel ani Karel Jičínský, dlouholetý aerovkář a archivář klubu. Tak to je z osobností asi vše. Následovalo slavnostní předání pamětních medailí zástupcům zúčastněných klubů a těmi byli AERO IG Michael Strauch, ACC Slovenské republiky MUDr. Rebry a za ACC Praha Jaroslav Dufek. Poté se začaly předávat pamětní medaile účastníkům setkání. Nálada v sále byla pozitivní a účastníci, kteří již pamětní medaili dostali, nešetřili slovy chvály na její vzhled. Je skutečně krásná a mincovna v Jablonci nad Nisou se předvedla. Za slova chvály jsme vděční. Po předání poslední medaile jsem požádal zúčastněné o podpis do Pamětní knihy Aero Car Clubu, která byla založena zápisem z Valné hromady v roce 1934. Od té doby se do knihy zaznamenávají pouze významné akce Aero Car Clubu. To proto, že má omezený počet stránek, které na náš klub zbyly po našich předcích.

Je pozdě večer, sláva proběhla hladce a čeká nás zítřek, který bude pro mnohé aerovkáře velkým testem jejich techniky. Některé aerovky byly sestaveny těsně před setkáním a nemají moc najeto, takže jsou „syrové“, ale věřím, že nebudou problémy. Pro případ největší nouze máme připravenou odtahovku Petra Dospěla. Ještě v noci jsem byl naposledy projel trasu, kterou jsme připravili na sobotu, zda nedošlo k nějaké uzavírce nebo nečekanému výkopu.





*Paní Bára Horáková*



*Pánové Michael Strauch, MUDr. Rebry a Jaroslav Dufek*

Sláva, nic se nezměnilo.

Je sobota 5 hodin ráno, všichni mají sraz v 8,30 a já s tátou jedu rozmístit krásné modré šipky AERO, které budou účastníky navádět po celé délce trasy dnešní jízdy Prahou správným směrem. Vyrážíme na trasu a končíme v 8 hodin ve Kbelích. Pro náročnost jízdy městem a načasování prohlídek v Bubenči jsme vozy a posádky rozčlenili do skupin, kde první a poslední posádka ve skupině byla vždy znalá místopisu a trasy. I přes toto opatření několik posádek lehce bloudilo a to hlavně kolem Letenského tunelu.

V 9,30 hodin vyrazila první skupina dle itineráře, který chronologicky mapoval působení továrny AERO v Praze. První zastávka byla ve staré čistírně odpadních vod v Bubenči. Ne náhodou jsem vybral tuto technickou památku, která okouzlí nejednoho návštěvníka, obzvláště, když jsou spuštěny parní stroje. Při příjezdu k areálu čistírny si totiž účastníci mohli po levé straně prohlédnout zadní část hal, které si továrna AERO pronajala jako první místo svého působení v době, kdy pouze opravovala letadla cizí proveniencí, převážně francouzské. Prohlídka těchto prostor bohužel nebyla možná z důvodu neochoty vlastníka.

Industriálním vzhledem a dvěma třicetimetrovými komíny zaujme Stará čistírna odpadních vod v Praze – Bubenči okamžitě. Stavba z počátku 20. století je ovšem zajímavá především tím, co skrývá uvnitř. V původních prostorách je k vidění dochované strojní zařízení. Stará čistírna odpadních vod v Praze – Bubenči byla postavena v letech 1901 až 1906. Provoz zde skončil v roce 1967, protože ji nebylo možné rozšířit ani modernizovat. Od roku 2010 je to národní kulturní památka.

Projektant William Heerlein Lindley navrhl pro stavbu pražské kanalizace a staré čistírny jako materiál cihly a musel si to obhajovat v době, kdy už se stavělo z betonu, a betonárky měly zájem o práci. Jednak věděl, že cihly



*Pan Michal Fiala jun. u podpisů do Pamětní knihy ACC*





*Parní stroj plně funkční*



*Úžasná stavitelská práce vnitřních prostor*

vydrží víc než stavby z betonu, a také se hájil tím, že v úzkých pražských uličkách není možné stavět stoky z betonu. Cihlám, ze kterých je čistírna vystavěna, se říká zvonivky. Při poklepu totiž vydávají zvonivý zvuk. Vedle dochovaného strojního zařízení to jsou právě cihlové klenby, sloupy a další architektonické prvky, které poutají pozornost. Není to proto, že si projektant myslel, že to lidé v 21. století budou obdivovat. Tak se zkrátka stavělo. Z komory vodního kola jsme zamířili do manipulační komory, ve které je k vidění dřevěná část ventilačního kanálu. A v prohlídce pokračujeme dál.



*Původní funkční kotle*



*Průčelí čistírny odpadních hmot*



*Pohled na původní dílnu fy AERO z nepřístupné strany*

v jedné ruce držel chleba a svačil a druhou rukou odčerpával dno. Směnový mistr říkal, že tady pracovali lidé hrubého zrna – kriminálníci a cirkusáci. To byla jen část toho, co si mohli účastníci setkání v čistírně prohlédnout. Dokonce nám zatopili i v kotli a spustili nám překrásný parní stroj, který dříve poháněl celou čistírnu. Návštěva čistírny stála opravdu za to.

„Nacházíme se v největším prostoru pražské kanalizace, nazývá se lapák písku. Je to vlastně zaklenutá nádrž, do které jsou vsazeny technologie už na čištění odpadních vod. Třemi otvory natékaly odpadní vody a prvním stupněm mechanického čištění byly česle. Je to vlastně mřížoví, na kterém se zachytávaly větší plovoucí předměty. Papíry, hadry, listy, mrtvé kočky a podobné věci. Všechno to, co spláchneme z našich domácností i to, co spláchneme z komunikací a zpevněných ploch déšť. Původně se česle shrabávaly ručně hráběmi, později byly nahrazeny těmito na elektrický pohon. Tady už ta práce nebyla tak náročná. Shrabky padaly do žlábků a nabíraly se na vozíky a vyvážely. Voda tekla dál do prostoru, který je širší a hlubší, čímž došlo ke zpomalení průtoku. Usazený šterk a písek byl odsáván pomocí pískového čerpadla do pračky písku, přepral se a používal jako stavební materiál. Tady na tom čerpadle sedával Franta,



Z Bubenče přes Letenskou pláň a Letenským tunelem se účastníci přesunuli do Karlína k budově bývalého AERO servisu dnes AEROHOUSE. Tuto budovu vystavěla továrna v roce 1935 a probíhal zde veškerý servis vozů AERO, ať už to byl předprodejní nebo běžný servis vozů AERO. Od roku 1937 až do skončení války vedl servis již zmiňovaný Bohumil Turek. Posádky zde byly vyfotografovány s bývalým servisem AERO v pozadí.



*Šaldova ulice (bývalá ulice Poděbradova) byla vyhrazena aerovkám*

Dalším cílem cesty jsou Vysočany, kde se od roku 1933 vyráběly automobily AERO a to v nově postavených prostorách účelově již jako automobilka. Do té doby se automobily AERO vyráběly v prostorách pro výrobu letadel společně s letadly. Je smutné, co jsme mohli účastníkům ukázat z celé továrny. Letecká hala uprostřed areálu je určena k demolici. I zde byla účastníkům vytvořena pamětní fotografie s budovou továrny AERO v pozadí. Odtud vedla trasa zpět do Leteckého muzea ve Kbelích. V průběhu dne samozřejmě došlo čtyřikrát na odtah neposlušných aerovek, které si postavily hlavu, že nepojedou. Počasí nám tedy moc nepřálo. Byla zima a občasný déšť taky úsměvu nepřidal.



*K administrativní budově se aerovky mohou vrátit, ale u výrobní haly jsou naposledy*



Účastníci, kteří čekali na hodinu svého odjezdu na již popsanou trasu, i ti, kteří se vrátili zpět, se mohli pokochat letadly a výkony pilotů na souběžně probíhajícím Leteckém dni na sportovním letišti Letňany, které těsně sousedilo s naším parkovištěm. Dech beroucí byla akrobacie s větroněm. Všichni účastníci se nám vrátili zpět ať už po ose nebo na odtahovce.

Dnes nás čekal ještě jeden slavnostní večer, který byl věnován 40. výročí založení evropského AERO IG a předání cen v rámci 38. setkání Europatreffen. Všichni jsme se večer sešli v hotelu Duo a nic netušíc jsme se oddávali hodování do chvíle, kdy jsme se chtěli přesunout do sálu, který jsme měli mít k dispozici. Na naše

dotazy nám pan provozní vysvětlil, že máme pronajaty pouze ty dva sály, ve kterých probíhal raut po oba dva dny. Po několika výměnách názorů jsem přivezl smlouvu ze září 2018. Podle smlouvy jsme si objednali a také zaplatili velký a malý sál. Pan provozní nejprve operoval s emailem, který poslala Jiřímu Zítkovi provozní, která s námi

1919



2019

16

1929



2019



pronájem sálů řešila v roce 2018. Z nepochopitelných důvodů nám sály změnila, aniž nám o tom řekla. Podle názvu sálů si nikdo nedomyslel tuto katastrofu. Bylo jasně objednáno, že sály budou pro asi 300 osob. Vstřícnost pana provozního vše zachránila. Otevřel nám již zmiňovaný velký sál, který byl připraven na jinou akci.



*Pan Michael Strauch při slavnostním večeru ke 40.výročí založení AERO IG*

Oslavy založení německého AERO klubu mohly začít. Celý večer moderoval pan Michael Strauch. Byly vyhlášeny různé kategorie, které jsou pro Europtreffen již klasikou. Přes počáteční problémy byl večer zdařilý. Ceny byly rozdány a vše, co se mělo říci, bylo řečeno. Poslední památná slova předsedy Aero Car Clubu Jiřího Zítka na rozloučenou byla „Ať nás přežijí“. A tak se účastníci rozešli nabrat síly na zítřejší den.

V neděli ráno jsme se všichni opět sešli u svých strojů. Než se vydáme na cestu do AERO Vodochody, tak jsem udělal rozpravu ohledně podmínek návštěvy továrny, protože při sjednávání návštěvy účastníků v továrně nám ostražila



*Nedělní „ekologická“ jízda Prahou do Vodochod za plného provozu*



*Pánové Jiří Zitek a Tobiáš Tvrdlík*



*Pohled do hangáru – i v neděli se pracovalo*

továrny kladla na srdce, abychom dodržovali bezpečnostní pravidla návštěvy. Nikdo z účastníků nesměl fotografovat a my jsme se za to zaručili. Po rozpravě se všichni vydali na dálkovou jízdu do Vodochod. Tentokrát jela odtahovka prázdná. Ti, kterým aerovka stávkovala, jeli civilními vozy a nebo se s někým svezli. Aerovkáři jsou přeci kamarádi, „jednou to nejede tobě a příště to třeba nepojede mně“. Všichni dorazili před továrnu bez problémů a projeli hlavní bránou do zadní části areálu, kde zaparkovali před výrobními hangáry. Tam nás potom přivítal pan Tobiáš Tvrdlík. Účastníci se mohli podívat na opravy letadel a různé stupně rozpracovanosti nového

1919



2019

17

1929



2019



*Téměř letecký pohled na množství aerovek*

typu letadla NG, jak nám vysvětlil pan Tvrdík. Než se všichni stihli rozprchnout po továrně, tak jsem poděkoval všem účastníkům za příjemně strávené chvíle v jejich společnosti a také pořadatelům za jejich obětavou práci. Jirka Zítek poděkoval jenom panu Tvrdíkovi a předal mu pamětní medaili a tašku s upomínkovými předměty AERO jako všem vzácným hostům. Pan Tvrdík se omluvil, že se z pracovních důvodů nemohl v pátek zúčastnit slavnost-



*Pan Jiří Zítek s modelem letounu L 139 NG*



ního večera. Velice ho to mrzelo, moc se těšil. Jirka Zítek dostal od pana Tvrdíka model letadla L 139 NG. Potom se účastníci mohli rozprchnout po továrně a kochat se prohlídkou výroby letadla. To se každý den nestane. Po obědě jsme udělali společné fotografie u letadla L 39, které je na podstavci v parčíku továrny. Nebylo jednoduché vyfotit všechny účastníky najednou a tak jsem dvorní fotografce Báře Kosové, vnučce Honzy Wagnera, která fotograficky zdokumentovala celou akci, domluvil vysokozdviznou plošinu. Myslím, že to pro Báru byl nezapomenutelný zážitek, alespoň podle jejího výrazu obličeje, když ji pan obsluhující vyvážel nahoru. Důležité bylo, že se fotky povedly.

Nic už nás nedrželo v továrně a účastníci se svými vozy pomalu přesouvali do nedalekého města Odolena Voda, kde bylo poslední zastavení účastníků před odjezdem domů. V Odolena Vodě jsme se stali součástí dětského dne, který organizovala paní starostka Hana Plecíťá, která je velkou fanynkou historických vozů. Paní starostka nás





přivítala a předala slovo Jirkovi Zítkovi, a ten krátce seznámil diváky s historií výroby vozů aero a představil jednotlivé modely. Rozloučil se s účastníky setkání a poprosil paní Mariannu Kabešovou o závěrečné slovo.

Tak a je konec, víc toho nemáme. Většina účastníků se vrátila do Kbel, kde měli zaparkovaná doprovodná



vozidla a vleky. V 21 hodin opustil poslední účastník areál Staré aerovky a my zavřeli bránu.

100 leté výročí založení továrny AERO je za námi a my čtyři si říkáme „snad jsme udělali všechno dobře a snad se to všem líbilo“? Nezbývá jen doufat. Opakovat se to nebude, a tak slibovat, že příště to uděláme lépe, nebudeme.

Možná, že jste si při čtení všimli, že část textu je psaná v jednotném a část textu v množném čísle. Je to proto, že nikdo z nás, kdo toto číslo tvořil, není profesionální novinář, spisovatel či veršotepec. Pokusím se pokračovat v množném čísle.

Dovolíme si poděkovat všem účastníkům setkání. Setkat se na jednom místě s tolika fanoušky pro nás téměř posvátné značky AERO je zážitek, na který se nedá zapomenout. Děkuje za možnost potkat se



s kamarády, s kterými jsme se léta neviděli a naopak poznat nové kamarády, se kterými jsme se navzájem poprvé představili. Dovolíme si poděkovat i těm, kteří se setkání neúčastnili. S mnohými z nich jsme osobně nebo telefonem mluvili. S mnohými jsme si dopisovali. Byly to pro nás zajímavé a poučné rozhovory i korespondence. Vzájemně jsme se více poznali.



#### Poděkování za podporu celé akce:

Marianne a Alexandra Kabes s rodinou	vnučky zakladate továrny AERO JUDr. Vladimíra Kabeše
Plk. Mgr. Michal Burian	ředitel odboru muzeí, Vojenský historický ústav
Mgr. Karel Ksandr	ředitel Národního technického muzea
Miroslav Khol	ředitel Leteckého muzea Kbely
Tobiáš Tvrdík	AERO Vodochody – zajištění celé akce v areálu závodu
Hana Plecítá	starostka města Odolena Voda
Petr Beneš	Mincovna Jablonec nad Nisou – zajištění ražby medailí
Mgr. Arnošt Nezmeškal a Petr Kožíšek	NTM Praha – zorganizování výstavy v prostorách NTM ke 100. výročí založení továrny AERO
Michael Strauch	předseda AERO IG – zajištění výroby plaket

#### Poděkování organizátorům akce:

Jiří Zítek	ředitel akce a pokladník
Michal Fiala jun.	hlavní organizátor a autor scénáře celé akce
Jan Wagner	fotodokumentace, itinerář
Jaroslav Dufek	výstava a historie
Josef Kňourek a Richard Vyškovský	návrh a zpracování podkladů pro výrobu plakety, startovních čísel a tašek
Ondřej Nachtigal	ozvučení a catering
Barbora Kosová	fotografka celé akce

#### Poděkování pořadatelům akce:

Jiří Šlesinger – tlumočnick	Radim Havlíček
Jan a Ivana Jankovcovi	Júlie Pecinová
Kateřina Kosová	Pavel Ferro
Martin Kos	Stanislava a Václav Havlíčkovi
Ivana Pecinová	Eva a Karolína Fialovi
Jan Pecina	Kuba Jareš
Eva Havlíčková	Zdenek Hájek



20



Exponáty zapůjčené pro výstavu v hangárech



JUDr. Jan Egidy – Aero 662 sport  
(vůz patřil Ele Slavíkové)



Josef Kňourek – Aero 30 limusina



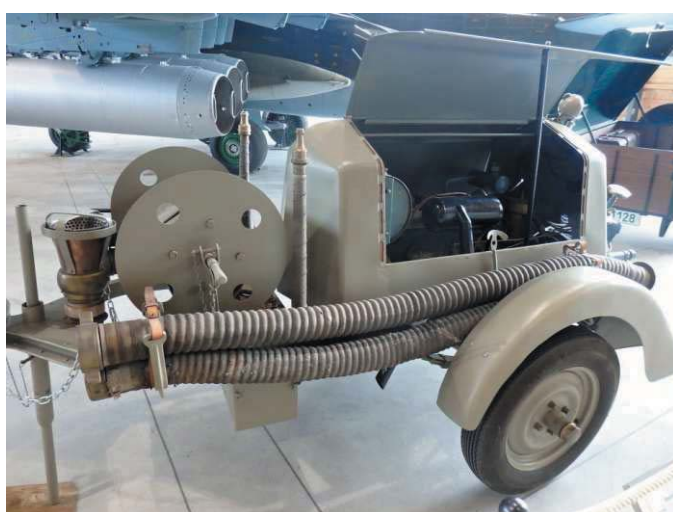
Karel Petschke – Aero 662  
(vůz patřil F.A. Elstnerovi)



Ing. Jiří Čekan – Aero 1000  
(karoserie Šnýdr Kolín)



Jindřich Šlesinger – Aero Rekord (chassis)



Vlastimil Drchota – motorová stříkačka Ebert-Aero

1919



2019

21

1929



2019



Petr Dražan – přívěsný vozík Aero



Jan Sochor – sidecar Aero



Jiří Zítek a Jaroslav Dufek – Zimní automobilová soutěž r. 1938



Putovní pohár Karla Kafuňka

Vlajka z chladiče B. Turka z jízdy 30.000 km B.T. r. 1932

Cena pro neúspěšnějšího zákazníka prodejny Aero Praha v závodech 1000 mil Československých r. 1934

Cena za první místo v kategorii do 1900 ccm v soutěži Malou dohodou r. 1937

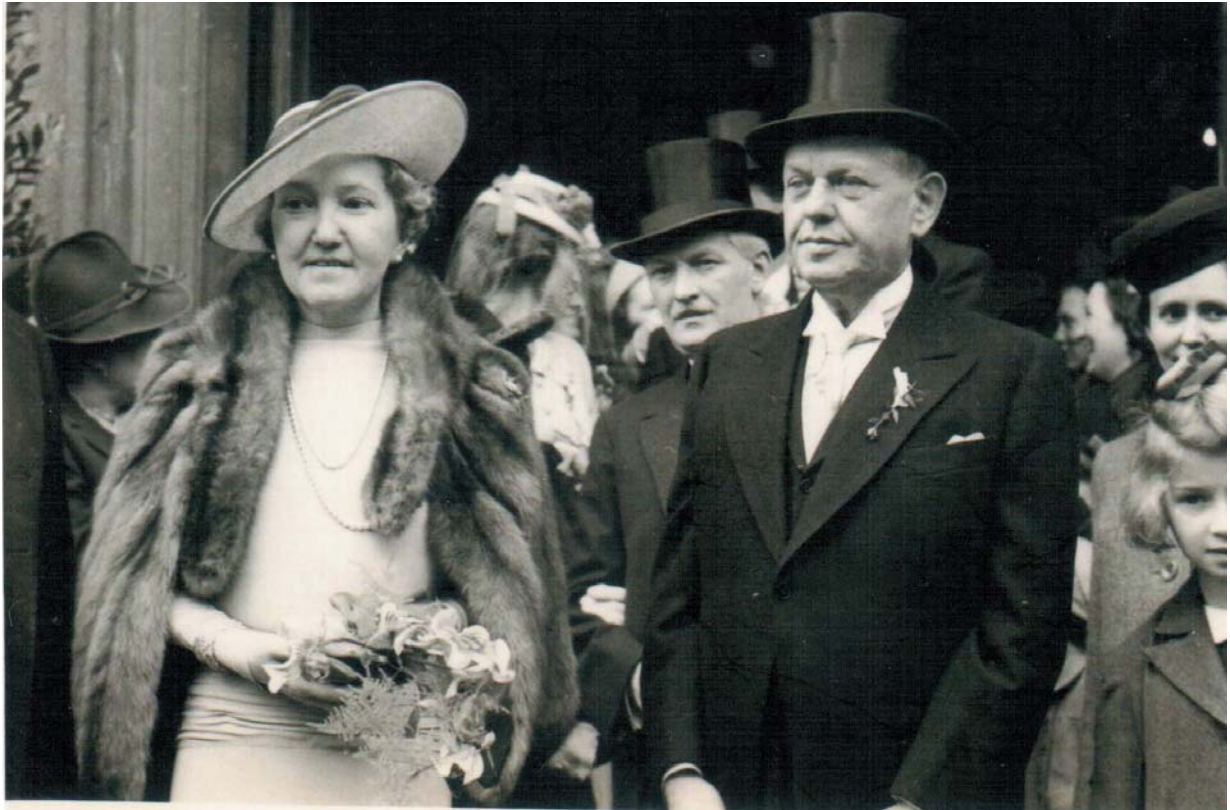


Fotografie z rodinného alba nám poskytla paní Marianne Kabes – Crane.

Za fotky paní Marianně moc děkujeme a posíláme malou kytičku.



Připravili: Michal Fiala jun. a sen.



*Paní Milada a pan Vladimír Kabešovi na svatbě svého syna*

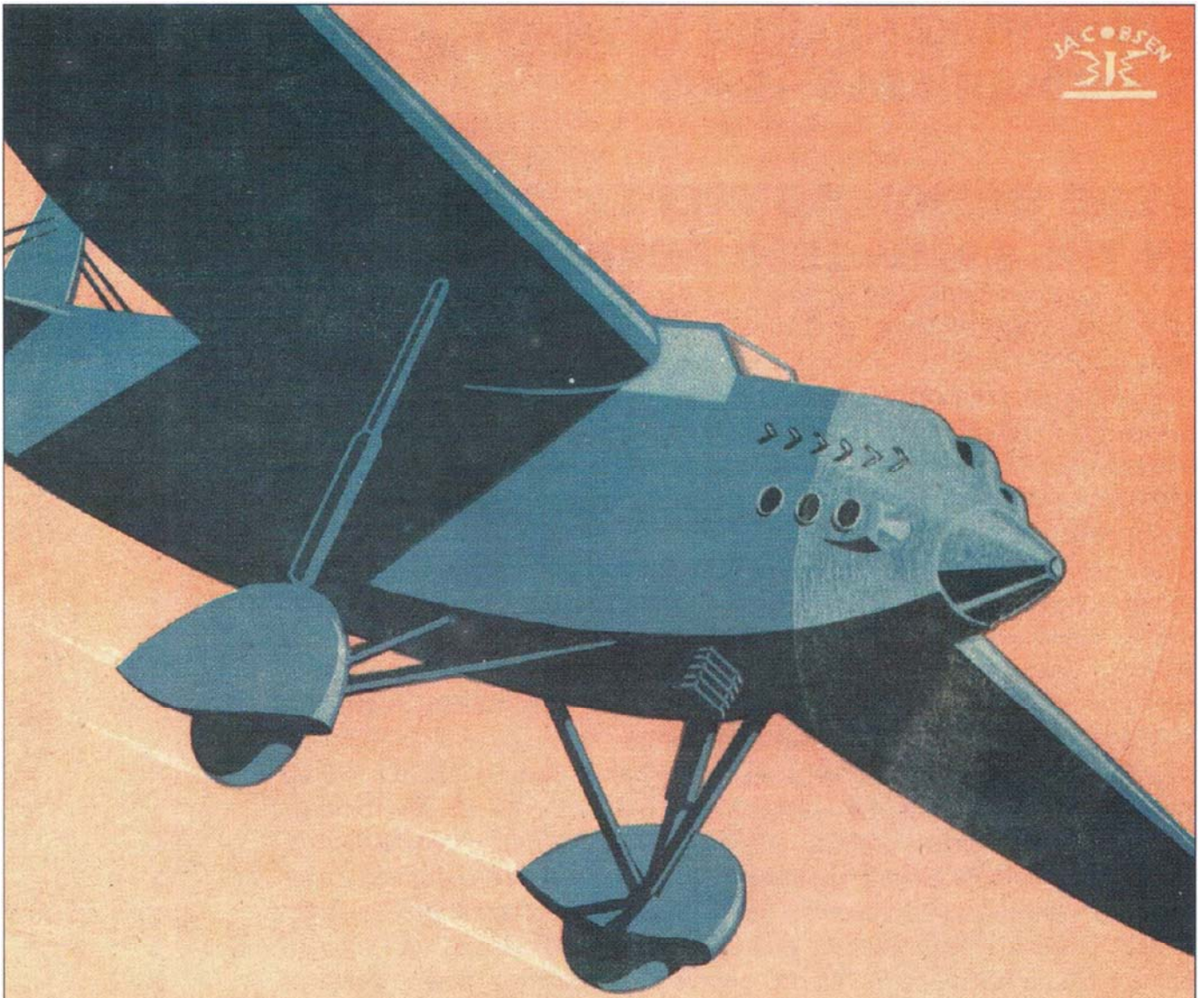


*Šťastní novomanželé*

*Slečna Otýlie Drymlová, v této chvíli již paní Kabešová, s chotěm Vladimírem Kabešem jun.*



JACOBSEN  
3K



# Aero

TOVÁRNA LETADEL  
PRAHA - VYSOČANY

**Zpravodaj AERO CAR CLUBu Praha, z.s.**

Vydává Aero Car Club Praha, z.s., IČ 04647556, Arbesovo náměstí 1029/1, 150 00 Praha 5. Zodpovědný redaktor Josef Kňourek.  
Vychází nepravidelně pro majitele a příznivce vozů Aero v abonentním nákladu. Ročník LIX., číslo 5, r.v. 2019.

Evidenční číslo registrace – MK-ČR E 11233.

České národní středisko ISSN – mezinárodní číslo ISSN 1803-1498.